

TŘÍDNÍ VÁLKA

Únor/Březen 2013

EGYPT:

Nic se nezměnilo, ale všechno začíná...

Každý člověk, ať už říká či dělá cokoli, se účastní třídního boje... Aktivně či pasivně... Rozvíjí ho a prohlubuje, či jej popírá... Buď jako subjekt své vlastní existence či jako objekt přežívání v diktatuře hodnoty... Buď jako lidská bytost nebo jako užitečný idiot kapitálu... „Dějiny všech dosavadních společností jsou dějinami třídních bojů.“ (Karel Marx)

V tomto krátkém textu věnovaném bojům, jež právě probíhají v Egyptě, chceme zdůraznit důležité potvrzení staletého zápasu naší třídy s tyraníí hodnoty, boje proti vykořisťování. Naším cílem přirozeně není analyzovat dané události pouze proto, abychom jim porozuměli, ale spíše proto, abychom je přetvořili, abychom otráslí historickou každodenností našeho bídného a tísnivého života proletářů, abychom definitivně vymazali kapitalistický sociální vztah ze zemského povrchu. Nehodláme dlouze popisovat hrůzy této společnosti smrti a utrpení, a samozřejmě nechceme uzavřít sami sebe v roli pasivních pozorovatelů a akademických chytráků. Nezajímá nás ani biologie kapitálu a nemáme v úmyslu jej popisovat objektivním způsobem. Právě naopak, naší ambicí je se přímo účastnit jeho konečného zničení a být součástí hnutí, které mu vystavuje úmrtní oznámení... A to znamená pevně stát v srdci událostí, které se nám odehrávají před očima, být jejich odhodlanou částí jako aktivní a rozhodná síla...

Jsou to už více než dva roky, co se Maghrebem a Mashrekem bez zastávky valí vlna bojů. Tunisko, Egypt, Bahrain, Jemen, Libye, Sýrie vzplály jeden po druhém tisíci vzbouřeneckých ohňů... Někteří „diktátoři“ padli, jiní se zuby nehty drží zbytků své moci, represe všude se stejnou brutalitou, protože proletáři, proti kterým je namířena, jsou odhodláni nepochcít pat na oltáři hodnoty, prodat svou kůži co nejdraž. Boje proti hladu, bídě, proti zvyšování cen základních potravin, proti nezaměstnanosti, proti beztrestnosti mučitelů, proti aroganci pánů pevně usazených v pevnostech, které jsou stále méně a méně nepřístupné...

A když musí „diktátoři“ na nátlak „ulice“ (což není nic jiného než novinářský výmysl, zakrývající skutečnost, že jde o bojující proletariát) odejít, nebo spíš, když světová buržoazie a její centrální aparát odstraní toho či onoho svého správce, který již není schopen kontrolovat situaci, objevují se „nové“ tváře a důvěryhodnější politické „alternativy“, které mají obnovit sociální smír a tržní právo a pořádek. Ale boj velmi rychle znovu nabývá na síle, jak jsme za poslední dva roky viděli...

V Tunisku nepřejde jediný den bez toho, že by rozrušení proletáři, kteří již evidentně nevěří žádným slibům těch, kteří spravují jejich bídu, vyšli do ulic v Tunisu, Sfax, Silianě, Kasserinu, El Kefu, Gafse, Redeyefu atd. a organizovali blokády, okupace, divoké stávkové akce, bez toho, že by hořely policejní stanice a bez toho, aby se tak nešířila semínka stále globálnějšího zpochybnění tohoto světa mizérie. „Noví“ vůdci (směska „pokrokářů“ a islamistů) jsou při svých veřejných vystoupeních pravidelně vypískáváni, jako se to stalo např. při příležitosti prvního výročí „revolu-

ce“, a proletáři, kteří už se nechtějí nechat vodit za nos, vypalují kanceláře vládní islamistické strany Ennahda.

Zavraždění „představitele opoziční levice“ za bílého dne na ulici začátkem tohoto února bylo jiskrou, která zapálila střelný prach v tisících proletářů, jež dali vybuchnout svému hněvu. Onen zavražděný, Chokri Belaid, byl vůdce Demokratické vlastenecké strany (úplný buržoazní program!), jedné z nejdůležitějších členských organizací Lidové fronty, která je pod tlakem proletariátu nucena radikalizovat svůj diskurs, aby se mohla prezentovat jako věrohodná alternativa k islamistům a k „vakuu moci“, jež by mohlo být důsledkem dalšího vývoje sociálního neklidu. Nejde tu přitom o to, zda se proletáři identifikovali či nikoli s tímto představitelem „protivládní opozice“ vůči Ennahda. Vyjádřili pouze jistou formu empatie s tím, jehož považují za oběť stejného nepřítele – státu, zatímco islamistické milice, eskadry smrti a další fízlové pořádají dnem i nocí hon na radikální proletáře. Nepřekvapí, že při této příležitosti naše třída zesílila svůj útok a zvolila si za cíl nejzjevnější a nejnenáviděnější reprezentaci tohoto státu...

Co se týká Sýrie, nedá se popřít, že bombardování měst a masakry, strašlivá státní represe a její militarizace se prosazují jako neodbytná síla, která se snaží verbovat bojující proletáře (ozbrojené či beze zbraní) do dvou ustavujících se buržoazních frakcí stojících proti sobě v boji o moc a správu sociálního antagonismu. Všechny regionální i mezinárodní státní mocnosti (na jedné straně Rusko, Irán, Čína, na straně druhé Saudská Arábie, Katar, Turecko, Francie, USA atd.) tlačí na militarizaci tohoto třídního střetu - aby jej připravili o jeho dynamiku podvrátit tento mizer-

ný svět, aby proletariát mohl být připraven o svou třídní autonomii... Třetí tábor v Sýrii (tj. proletariát stojící proti oběma pólům kontrarevoluce) se zřítí do záhuby a bude rekrutován kontrarevolucí, jestliže se mu nepodaří prolomit izolaci, do níž se naše třída v Sýrii noří, jestliže se mu nepodaří protlačit vpřed mocný univerzální obsah svého boje (totožný se všemi boji naší třídy), jestliže rychle nenalezne ohlas svého boje, jestliže se nová ohniska vzpoury nerozhoří také jinde na světě, aby nenasytné buržoazii nedaly ani chvíli oddechu...

A právě z Egypta, kde zní víření bubnů naší sociální války stále silněji, zaznívají hlasy, jež oznamují rozhodné prohlubování sociálních antagonismů v tomto regionu předtím, než se rozšíří na celý svět.

„Nevolte nikoho...“

Po pádu „diktátora“ Mubaraka buržoazie svorně vyhlášovala, že bude konečně nastolena „demokracie“, že „suverénní lid“ bude participovat na vytváření své budoucnosti a že jeho hlas bude konečně slyšet. Ale velmi rychle začala přicházet o iluze - ať už to bylo během voleb do ústavodárného shromáždění v listopadu 2011, prezidentských voleb v červnu 2012 (kdy neúčast dosáhla 58%) či v době referenda o nové ústavě loni v prosinci (kdy neúčast dosáhla rekordních 68%), významné části proletariátu skutečně aktivně bojkotovaly každé kolo volebního cirkusu. Graffiti na zdi nedaleko náměstí Tahrír hlásalo: „Nevolte nikoho. Nikdo nedodrží své sliby. Nikdo neposlouchá chudé. Nikoho to nezajímá.“ Stát nicméně dokázal mobilizovat několik milionů užitečných idiotů, kteří se stali spolupachateli volebních orgií. Díky tomuto „lidu“ je napříště „novým pánem“ země (prozatím!) Muslimské bratrstvo a další islamisté. Jasně zde tak vidíme, jak se napříč demokratickým mýtem o „suverénním lidu“ střetávají dva vzájemně protikladné póly toho samého obyvatelstva: na straně jedné „egyptský lid“, který se účastnil voleb a tudíž posílení demokratické diktatury, na druhé straně společenské barikády pak bojující proletariát, který volby odmítnul a prostřednictvím přímé akce vyjádřil své (jistěže zatím nejasné a omezené) opovržení demokracií.

Na tomto místě chceme podtrhnout, jak ostře reagovali aktivisté vystupující pod jménem Soudruzi z Káhiry v listopadu 2011 na návrh Occupy Wall Street (OWS), jež jim pod maskou „solidarity“ chtěli do Egypta poslat „volební pozorovatele“, jež měli

dohlížet na „zdárný průběh“ volební frašky... Soudruzi z Káhiry prohlásili: „Popravdě řečeno, tyto zprávy nás docela šokovaly; strávili jsme větší část dne snahou přijít na to, kdo mohl o takovou pomoc naším jménem požádat. Taková představa nás znepokojila a chtěli jsme o ní spolu s vámi diskutovat. Zdálo se nám, že jste vyšli do ulic a okupovali vaše parky a města kvůli tomu, že jste nespokojeni s falešnými sliby hry zvané volební politika. (...) Proč by tedy měly být zdejší volby důvodem k oslavě, když i v nejlepším z možných světů by nepřinesly nic jiného než nový ‘zastupitelský’ orgán vládnoucí 99 % z nás v zájmu 1 %? (...) Je to snad něco, co byste si přáli ‘monitorovat’?“

Přes zjevné limity jejich textu chceme vyjádřit naši skutečnou solidaritu se Soudruhy z Káhiry, kteří takto OWS odpověděli. Výše zmiňovaný návrh OWS totiž znamenal, že kapitalistický svět je rozdělený na minimálně dvě části, jejichž podmínky jsou odlišné a odlišné jsou tak i úkoly, kterých je třeba se ujmout: na jedné straně svět „západní“ a bohatý, kde už volby a parlamentarismus nejsou na pořadu dne, na straně druhé pak „nerozvinuté“ země či „Třetí svět“, kde je úkolem proletářských mas hájit pokrokovou frakci vládnoucí třídy a užívat buržoazních prostředků jako jsou třeba volby... To je samozřejmě postoj, který je úplně špatný, paternalistický a nechutný ve vztahu našim třídním bratrům a sestrám, kteří na celém světě čelí stejným nepřátelům, stejnému útlaku, stejnému vykořisťování, a kteří užívají stejné zbraně a stejné prostředky k revolucionalizaci tohoto světa, k tomu, aby odstranili třídní společnost.

Od zvolení islamisty Mursího prezidentem je jasné, buržoazní frakce reprezentovaná Muslimským bratrstvem se vzhledem k tomu, že není schopná zvládnout svůj hlavní úkol, to jest spravovat kapitalistický společenský vztah v zájmu vládnoucí třídy a zároveň předstírat, že uspokojuje sliby o změně a o „společenském blahobytu“, kterým několik milionů užitečných idiotů („egyptský lid“ pracantů a voličů) uvěřilo, velmi rychle zdiskredituje. Tváří v tvář deziluzi, snižování platů, nárůstu cen základního zboží; tváří v tvář stále tvrdší represi proletariát obnovil svou ofenzivu a na ulicích se proti sotva zvolenému prezidentu Mursímu protestovalo se stejnou silou a rozhodností jako proti Mubarakovi o několik měsíců dříve...

„Ať se to kapitalistům nevyplatí“

O Egyptě můžeme říci přinejmenším to, že operace zaměřená na udržení sociálního smíru, která sestávala z odstranění, po sotva osmnácti dnech demonstrací a stávek, „diktátora“ příliš nepohodlného a neschopného spravovat kapitalistický sociální vztah v nejlepší zájmu businessu, nepřinesla své ovoce. Navzdory tomu, že jedno z prvních opatření, které vojenská klika přijala za účelem obnovení kapitalistického práva a pořádku po Mubarakově pádu, byl zákaz stávek („které ničí zemi“!), proletariát v průběhu oněch dvou posledních let odmítnul veškerou pracovní disciplínu, veškeré obětování se, a pokusil se o to, „aby se to kapitalistům nevyplatilo“, abychom parafrázovali soudruhy z KAPD na začátku 20. let 20. století. Zpráva Světové banky publikovaná v říjnu 2012, sotva několik týdnů po prezidentských volbách, odhalila „obavy“ (a to je to nejmenší, co můžeme říct), které tato instituce chová v souvislosti s rozměrem sociální nespokojenosti v Egyptě. Během prvních dvou zářijových týdnů vypuklo více než tři sta stávek, většina z nich v klíčových odvětvích ekonomiky patřících armádě. V září a říjnu bylo navzdory represí a kriminalizaci bojovných dělníků zaregistrováno dohromady více než dva tisíce stávek.

Loni v listopadu a v prosinci jsme byli svědky velkého poprasku kolem toho, že nový návrh ústavy prozrazovaný Muslimským bratrstvem, a tedy kapitalistickým státem, jehož politickými reprezentanty islamisté a militaristé jsou, obsahuje opatření, jež „zabíjejí svobodu“ (jak tvrdili všichni liberálové a další obdivovatelé pokrytecké diktatury demokracie). Ale tyto tanečky jen špatně zakrývaly jiné body té samé ústavy, které posilují represí proti dělníkům a jsou logickým pokračováním zatýkání a soudních procesů proti bojovným pracujícím v souvislosti s nárůstem divokých stávek. A právě proti tomuto x-tému pokusu nasadit naší třídě pořádný náhubek vtrhly tisíce bojovných proletářů do ulic Káhiry, Alexandrie, Suez, Port Saidu, Ismailie atd., napadli prezidentský palác, střetli se s fízly i s islamistickými milicemi a zabíjaly z ozbrojené složky Muslimského bratrstva a zapálily desítky jejich kanceláří napříč celou zemí. Zdůrazněme také to, že když vyjadřovali všechno své opovržení nad „novou mocí“ v rukou islamistů (která byla, pro připomenutí, „demokraticky zvolena“), chtěli si naši bratři a sestry zároveň připomenout důležité a krvavé boje - bojkot voleb do ústavodárného shromáždění z loňského listopadu - známé pod

jménem „bitva o ulici Mohameda Mahmuda, v nichž zahynulo více než čtyřicet našich lidí.

Tato vzpoura, to, jak se odmítají podrobit, to, jak se odmítají poklonit před zákonem a pracovními normami generála Kapitálu, a to vše přes chrastítko demokratických voleb, kterým se nás snaží uchlácholit, ve zkratce celá tato sabotáž národní ekonomiky dostala egyptské hospodářství do dost katastrofálního stavu. Místní měna, egyptská libra, musí být devalvována, peněžní rezerva ve výši 36 miliard dolarů, kterou Centrální banka disponovala v lednu 2011 (tedy těsně před Mubarakovým pádem), se po dvou letech scvrkla na pouhých 13 miliard, což je částka sotva dostačující k zaplacení dovozu nezbytného zboží na pouhé tři měsíce... Egyptská vláda nutně potřebuje 15 miliard dolarů, aby vyrovnala svůj rozpočet. Pouze Katar však zatím přislíbil pětimiliardovou půjčku, která nemůže stačit. Prezident Mursí se od loňského léta snažil vyjednat půjčku 4,8 miliard dolarů s Mezinárodním měnovým fondem (MMF), ale vystupňování divokých stávek a sociálních nepokojů způsobily odložení dohody. Mezi řádky MMF do Egypta vzkázal, že bude nejprve třeba v zemi obnovit pořádek a sociální smír a zrušit dotace na „životně nezbytné“ zboží, jež egyptská vláda nadále garantuje, což nevyhnutelně vyvolá novou vlnu neklidu... Místní i světová buržoazie se čím dál tím víc ocitá ve slepé uličce své systémové krize...

Jak se blížil 25. leden 2013...

Tento den, který je oficiálně druhým výročím počátkem „revoluce“, jež svrhla Mubaraka, se proletářské síly znovu masivně vyslovily, když se v ulicích střetly se silami konzervujícími starý svět. Tyto události nelze chápat jako „druhé kolo revoluce“, ani jako „druhou revoluci“. Je to stále stejné hnutí naší třídy, stejný proces zpochybňování toho, co existuje, stejné hnutí, které pokračuje, které se rozvíjí a které stále silněji potvrzuje samo sebe. A nejde tu jen o kontinuitu v čase, tedy o to, že mezi proletariátem a buržoazií za poslední dva roky nenastal skutečný „klid zbraní“. Jde také o obsah boje, o jeho reflexi, jejímž prostřednictvím si toto hnutí vyjasňuje nejen to, proti čemu stojí teď a tady, ale také za co bojuje v historickém kontextu. Mnohým z těch, kteří povstali proti Mubarakovi, je dnes jasné, že se ve skutečnosti bouří proti jakékoli personifikaci kapitalistického vykořisťovatelského vztahu. Jde tu o kontinuitu prohlubování roztržky, jejíž obrysy načrtnuté v lednu 2011 nyní proletariát v nevyhnutelném procesu radikalizace

vybarvuje sytými barvami. Naše třída se nespokojuje s kosmetickými úpravami (např. několik kol volebního cirkusu, nová ústava, „svoboda tisku“ atd.) ruku v ruce s opatřeními, která mají postavit na nohy národní ekonomiku a zvýšit tak míru našeho vykořisťování.

Poučení z násilných střetů z loňského listopadu a prosince zorganizovaly nejrozhodnější a nejpokročilejší elementy naší třídy autonomní bojové skupiny, které mají sloužit k ofenzivě a obraně proletářských shromáždění a které musí vzdorovat pokusům islamistických násilníků rozbít naše hnutí. To bylo souběžně pro média, onen „vznik nové skupiny Černého bloku v Egyptě“... Ale to je jen honba za senzacími a samá sračka! Ve skutečnosti se dynamika proletářského bojového hnutí, sdružování a organizování se proletariátu v Egyptě rozvíjí, buduje a posiluje již týdny a měsíce, a existovala již před „revolucí“ v roce 2011. A ten samý proces se odehrává i v jiných částech světa, kde naše třída po desítkách let utrpení, podřízení se a ticha znovu zvedá hlavu... Z hlubin tohoto sociálního víru, z odvěkého střetu mezi antagonistickými silami dvou sociálních tříd se vynořují nejrůznější bojovné projevy a struktury, které si s sebou nesou sílu i slabiny naší třídy, její limity i nepochopení: „libertinští socialisté“, „revoluční syndikalisté“, „revoluční socialisté“, „anarchisté“, „komunisté“, „Černý blok“, „Ultras“, „hooligans“ atd., to jsou jen některé nálepky, jakými se označují oni sami či jaké na jejich aktivity, jejich roztržku s kapitálem a jejich váhání lepí buržoazní média.

Od pátku 25. ledna otřásají celou zemí demonstrace a nepokoje a ukazují tak na zhoršování globální krize („sociální“, „ekonomické“, „politické“) a na zjednodušování antagonismů mezi bojovnými sektory proletariátu a nejnovější politickou alternativou (Muslimským bratrstvem), kterou dopředu postrčil systém správy kapitálu.

O den později vyprovokovalo oznámení o rozsudcích smrti pro 21 fotbalových fanoušků z Port Saidu skutečný požár: policejní komisařství byla napadena a vypálena, stejně se vedlo i kancelářím Muslimského bratrstva, ozbrojené skupiny zaútočily na ústřední věznicí s cílem osvobodit odsouzené... Během tří dnů zabili fyzlové více než 40 proletářů a vláda vyhlásila stav nouze a zákaz vycházení nejen v Port Saidu, ale i v dalších průmyslových městech jako Ismailia a Suez. Jenže místní obyvatelstvo otevřeně zpochybnilo toto rozhodnutí, když začalo organizovat noční demon-

strace a pouliční fotbalové zápasy, kterých se účastnili i vojáci, jež měli na zákaz vycházení dohlížet. Vláda tak po několika dnech nezbylo, než zákaz vycházení „zmírnit“, což v praxi, vzhledem k tomu, že na vojáky už se nemůže plně spolehnout, znamenalo jeho odvolání...

V duchu stejného defétismu „pořádkových sil“ zmiňme i to, že zatímco policejní demonstrace požadují po vládě další represí, další výzbroj pro „sebeobranu“ a boj proti „ozbrojeným vandalům“, jiné sektory policie se zároveň, počínaje 12. únorem, vydávají napříč celou zemí do ulic, aby ukázaly, že odmítají být nástrojem represe vůči obyvatelstvu.

Je třeba zdůraznit také opovržení, jež naše třída chová vůči postoji (nijak překvapivému) „proměnné geometrie“, který buržoazní opozice (představovaná především koalici Fronta národní spásy (FSN) během těchto událostí zaujala. Jako vždy ve vleku naší třídy, vyděšená její živočišnou silou a radikalitou, neúspěšně se pokoušející ji zkrotit, FSN zašla až tak daleko, že v předvečer velké demonstrace v pátek 1. února podepsala dohodu s Muslimským bratrstvem, jež odsuzuje „všechny formy násilí“, aby se tak pokusila vzít do rukou opratě hnutí a pacifikovat náš hněv. Ale odpověď naší třídy je jako šlehnutí bičem – pro buržoazní „opozici“ i pro vládu – a prezidentský palác je znovu terčem (několikadenního) útoku... Všechny následné výzvy FSN k „pádu tyranského režimu a politické dominance Muslimského bratrstva“, kterými se snažila přiblížit se radikalizovanému hnutí, jsou naprosto zbytečné, protože míra, jakou se tyto profesionální politikové v očích demonstrantů zdiskreditovali, je tak vysoká, že už jen poslední hrstka užitečných idiotů ještě věří jejich lžím...

Nechceme zde polemizovat o událostech z února 2012, o fotbalovém zápase mezi klubem Káhiry a Port Saidu, během něž bylo při střetech zabito více než 70 jeho účastníků, jež stojí na počátku výše popsaného rozsudku. Není však pochyb o tom, že jisté části armády se tehdy vědomě a s rozmyslem pokusily potrestat „hooligans“ z Káhiry známé pro svou účast a militantní aktivitu v sociálních nepokojích, jež otřásají Egyptem. Na druhou stranu, fakt, že proletářští „hooligans“ z Port Saidu byli použiti jako žoldáci k naplnění onoho plánu, ještě nebyl prokázán, a i pokud by to skutečně byla pravda, nebylo by to poprvé v bouřlivé historii třídních bojů, kdy někteří proletáři (dočasně) hájili zájmy buržoazie a jejího státu proti svým vlastním zájmům a zájmům celé naší

třídy... Ať už šlo v této pochybné aféře o cokoli, proletáři bojující v Port Saidu v těchto několika posledních týdnech jasně ukázali, na které straně sociální barikády stojí...

A skutečně, počínaje nedělí 17. února významná část proletariátu, mimo jakékoli odborářské či stranické struktury, odstartovala v Port Saidu kampaň „občanské neposlušnosti“ – generální stávka zastavila veškerou ekonomickou aktivitu v strategicky důležité průmyslové zóně Suezského kanálu, donutila některé nákladní lodě změnit trasu, pomocí zátarasů a barikád uzavřela přístup do města, zablokovala železnice a silnice, pohyblivé stávkové hlídky přesvědčují dělníky z továren, aby se ke stávce přidali, školy a administrativní instituce jsou uzavřeny, lidé odmítají platit vládní i místní daně, bojkotují faktury za elektřinu, fyzicky se střetávají s fízly, napadají a vypalují policejní stanice, v obou táborech je několik mrtvých... Zdá se, že charakteristikou tohoto vývoje boje je sebeorganizace rozzlobených mas, které opět budují autonomní struktury („lidové výbory“ atd.), jež mají na starosti různé zásadní aspekty života jako výrobu (co vyrábět a proč?), odmítnutí práce a školského systému atd. Všechny tyto projevy rozchodu se zavedeným společenským pořádkem přiměly (snad až příliš rychle) některé militanty k prohlášení, že zkušenost z boje v Port Saidu představuje „bezprecedentní realitu“ a „experiment jak žít, vyrábět a existovat novým způsobem“ a byla dokonce nazvána „egyptskou Pařížskou komunou“...¹

Ve dnech, které následovaly, se tato kampaň přímé akce rychlostí požáru rozšířila do dalších měst v oblasti průplavu, Ismailie a Suez, i do delty Nilu: násilné střety mezi „pořádkovými silami“ a k boji stále odhodlanějšími proletáři vypukly v metropolích jako Al Mansura (několik mrtvých), Tanta, El Mahalla El Koubra atd., které se vymanily zpod kontroly obhájců sociálního smíru..., až po Alexandrii a Káhiru. Od 5. března navíc stávka zasáhla i desítky policejních stanic – stávkující policajti odmítají potlačovat stávky a demonstrace. To všechno znovu ukazuje, jak vysoké míry rozkladu dosáhly centrální orgány státní represe... Otázka „bezpečnosti“ se pro stát stává natolik klíčovou, že vláda uvažuje o zřízení „soukromé policie“, která by obnovila pořádek, či „bezpečnost-

¹ Více na toto téma v textu publikovaném na militantním italském blogu infoaut.org. Anglickou verzi „Egypt: The self-management of Port Said and the workers' struggles“ naleznete na Anarkismo: <http://www.anarkismo.net/article/25022/>. Na českém překladu pracujeme.

ních milicí“, které by „bránily soukromé vlastnictví a banky“, jak navrhuje „ultrakonzervativní“ islamisté z Al Gamaa Al Islamiyya.

Musíme zmínit také výbuch násilí, který následoval poté, co byly v sobotu 9. března potvrzeny rozsudky smrti pro dvacet jedna obviněných z Port Saidu, a především poté, co se ukázalo, že vysocí představitelé policie byli ve stejné kauze osvobozeni, či odsouzeni k symbolickým trestům. V Port Saidu se demonstranti pokusili zablokovat Suezský průplav, zatímco v Káhiře se vypalovaly policejní stanice a sídlo Egyptské fotbalové federace. Posledně jmenované ukazuje, jak malý zájem věnuje značná část proletariátu, ona aktivní a bojovná, fotbalu a sportu všeobecně – sport již neplní svou společenskou funkci poskytovat rozptýlení a podněcovat nacionalismus. Proletáři dezertovali ze stadionů, protože mají na práci jiné věci – diskutovat o „politice“ a bojovat proti zhoršování svých životních podmínek... Skupiny fotbalových fanoušků, ať už jde o Green Eagles z Port Saidu či Ultras Devils a Ultras Ahlawy z Káhiry jsou součástí sociálního hnutí a často jsou to ony, které tvoří jeho „úderné jednotky“. A dokonce i známí fotbaloví hráči se odvrací od tohoto projevu společnosti spektaklu, aby se zapojili do třídního hnutí...

Zakončeme tento krátký text o třídním boji v Egyptě několika programatickými úvahami. Úvahami, které nejsou výplodem našich mozků, nýbrž přímým výsledkem hnutí, které se odehrává před našima očima. Jsou to také „poučení“, jež z tohoto hnutí můžeme vyvodit a jež už jiné revoluční minority vyvodily z minulých bojů. Z proletářského hnutí ve Francii v letech 1870 – 1871 známého pod jménem Pařížská komuna, z revolučního procesu, který otrásl světem a zvláště Ruskem v letech 1917 – 1921, z republik rad v Bavorsku a v Maďarsku v roce 1919, ze Španělska v letech 1936 – 1937 a dalších. Ve všech těchto vrcholných momentech proletářského boje byl kapitál schopen podporovat všechny možné demokratické alternace. Tváří v tvář společnému nepříteli (proletariátu), který ohrožuje samotné základy širší reprodukce dominantního společenského vztahu, se všechny buržoazní frakce, jež se ještě včera (formálně) „nenáviděly“, buď sjednotily či se jedna po druhé ujímaly spravování společnosti a sociálního smíru. Kapitál je dokonce v případě nutnosti schopen kooptovat proletářské elementy vzešlé z boje, aby je dosadil do jistých zásadních funkcí „moci“ a přeměnil je

tak na správce společenského vztahu a hrobníky boje (viz např. role CNT a „soudruhů ministrů“ ve Španělsku)...

Stát je společenský vztah

Tím vším chceme říct, že v protikladu k idealistické víře nesené dominantní ideologií a tedy i velkým množstvím proletářů v boji a militantů, v protikladu k takovému chápání státu, jež jej redukuje na pouhý „aparát“, „instituci“ či dokonce prostou „strukturu“, stát není „neutrální“ nástroj, který by proletariát mohl vzít do svých rukou a použít tak jak je ke svým vlastním cílům, ani něco, co lze transformovat z „vertikálního“ přijímání rozhodnutí na rozhodování „horizontální“ (fetišismus a bída federalismu!). Mnoho revolucionářů, ať už to byli „anarchisté“, „komunisté“, „marxisté“, „revoluční socialisté“ či jiní, v minulosti pojímali stát jako „nástroj“ či prostě jako „vládu“...

Stát je společenský vztah skládající se z různých aparátů (vláda, parlament, policie, armáda, šéfové, odbory, politické strany, škola atd.) kombinovaných s různými ideologiemi, jež mu dávají sílu (parlamentarismus, náboženství, pozitivismus, autoritářství atd.). V tomto smyslu můžeme jen podepřít to, co tvrdil Malatesta na konci 19. století, podle nějž se stát nachází i v našich vlastních sdruženích.

Stát je společenský vztah, který se reprodukuje dokonce i v našich bojích, a proti kterému co nejdůrazněji bojujeme.

Stát je společenský vztah a tak se také projevuje i v Egyptě, kde se všechny buržoazní frakce perou o to, aby jej mohli spravovat: počínaje vojáky, kteří se zasloužili o „fázi demokratické tranzice“ poté, co „vyhodili“ neschopného Mubaraka, přes islamisty a jejich kouzelný lektvar božského ultraliberalismu, až po kandidáty jako je El Baradei a další šarlatáni na stejné kopyto... A je jasné, že i zástupci všech barev levicové duhy čekají v zákulisí, až přijde jejich čas...

Stát je společenský vztah a na současné úrovni rozvoje třídní společnosti, jehož konečným výsledkem kapitalismus jakožto syntéza všech předchozích výrobních způsobů je, nemůže být stát nic jiného než stát kapitalistů. Proto může být zničen jen silou sociální revoluce, hnutím podvracejícím tento svět, hnutím, které odstraní všechny formy vykořisťování, aby ho mohla nahradit komunistická společnost...

Jakou změnu? Jakou revoluci?

Chceme se jasně distancovat od všech, kteří („tady“ i „tam“) požadují „větší demokracii“. Odmítáme tuto falešnou dichotomii „diktatura“ a „demokracie“, protože se vždy jedná o ten samý stát, stejnou diktaturu zisku, a peněz, která se prosazuje na úkor našich lidských potřeb, o dominující nesmiřitelný antagonismus mezi třídou vlastníků a třídou vyvlastněných, to vše bez ohledu na to, jestli je ona demokracie „parlamentní“ a „multipartistická“ či „militaristická“ a „s jednou stranou“... Tato demokracie vytváří mnohé ideologie, které se stávají materiální silou, jako třeba ideologie mýtu o „suverenitě lidu“, ona síla popírání třídního antagonismu v praxi. Pod demokratickou diktaturou hodnoty se proletariát rozpouští v „lid“ a končí po boku svého historického nepřítele, buržoazie, u obrany zájmů národa a ekonomiky. Ať je to v Tunisku či (ještě víc) v Egyptě, „suverénní lid“, který si ve volebních urnách vybírá nového pána, stojí teoreticky i prakticky v opozici proti proletariátu, který masivně odmítá tuto pekelnou komedii. Nejde tu jen o buržoazii proti proletariátu, ale také o lid proti proletariátu... A proletariát proto musí organizovat svůj boj i proti tomuto lidu...

Tento text jsme nazvali „Nic se nezměnilo, ale všechno začíná...“, čímž jsme chtěli říct, že všechny „změny“ a „revoluce“, které do nás buržoazie hučí, jsou jen výchozími body obrovských otřesů, které nás čekají a jejichž hybnou silou všichni budeme. Ve skutečnosti všechno začíná, ale je hlavně potřeba, aby všechno pokračovalo, aby se hnutí podvracení tohoto světa nezastavilo, a to přinejmenším do té doby, než najde řešení společenských rozporů a antagonismů, ne předtím než bude celé lidstvo osvobozeno, než se osvobodí ze svých tisíciletých, odvěkých okovů...

Zároveň už se spousta věcí změnila, spousta věcí se mění... Události v Egyptě, v Tunisku, v Sýrii (navzdory mohutné represi, která se pokouší udusit naši energii pod přívalem ohně a krve, popela a sutin), v Řecku, v Jihoafrické republice... a všude tam, kde naše třída zvedá hlavu a bojuje za život, takové události nás mění, naplňují nás elánem, přinášejí nám jinou perspektivu, než nelítostné a ubohé přežívání, jež nás odsuzuje na oltář poslušnosti bohu kapitálu. Muži a ženy, kteří po hlavě skočili do tohoto boje, už mají o životě jinou představu, kují si „politické“ vědomí, tj. mění se jejich vztah k ostatním bojujícím ženám a mužům, jejich vztah ke světu... Strach střídá strany...

„Dějiny všech dosavadních společností jsou dějinami třídních bojů,“ jaký řekl starý dobrý Karel Marx... Ale existuje-li třídní boj vždy, a to i tehdy, kdy se proletariát zdá být nehybný, vyčerpaný, neviditelný, nepřítomný, musíme zdůraznit, že vývoj třídních střetů na celém světě v několika posledních letech ukazuje, že z období třídních bojů „nízké intenzity“ (jak jej vulgárně označuje buržoazie a její přiblížil militaristé) pomalu přecházíme do období „střední intenzity“, předtím než se dostaneme k bojům o „vysoké intenzitě“. Ty budou znamenat globální potvrzení skutečného revolučního procesu v celosvětovém měřítku a teoreticky i prakticky nastolí otázku zničení kapitalistického sociálního vztahu, tyranie hodnoty a světa založeného na produkci zboží...

Soudruzi proletáři, soudruzi bojující v Tunisku, Sýrii, Egyptě, ... v JAR, Číně, Řecku... a na celém světě... kapitalismus nám nemůže nabídnout nic

než další úsporná opatření, bídu, vykořisťování, represi, války, smrt...

Boj za život, za rozvoj společnosti bez tříd, bez státu a vykořisťovatelů, bez šéfů, bez policie, bez armád, bez vězení atd. znamená zničení všech buržoazních frakcí, které spravují náš každodenní život a udržují nás v bídě, „diktátorů“ i „demokratů“, pravice i levice, vojáků i civilistů, ultraliberalů i sociální demokracie, islamistů i laiků...

Rozvíjejme internacionalismus, prolomme národní hranice (i ty, jež jsou mezi jednotlivými sektory proletariátu), které jsou snětí bojů naší třídy. Rozvíjejme revoluční defetismus: nejlepším způsobem solidarity s proletáři „tam“ je „tady“ bojovat proti stejnému nepříteli, naší vlastní buržoazii, našemu vlastnímu státu, proti světovému státu kapitalismu.

„Vítězství pracujícím“

**Ať se to kapitalistům nevyplatí!
Ekonomika je v krizi, ať tedy chcípne!
Naším nepřítelem je kapitalismus a diktatura světového trhu!
Náš cíl je všude stejný: sociální revoluce!
Zničme kapitalismus a stát!**

Třídní válka

Únor/Březen 2013

<http://autistici.org/tridnivalka/>
tridnivalka@yahoo.com

Tento text publikujeme zároveň ve třech jazycích: angličtině, češtině a francouzštině, a to nikoli proto, že bychom disponovali tak dobrými překladateli, nýbrž v zájmu internacionalismu, a také proto, že se jedná o výsledek společné aktivity soudruhů, kteří těmito jazyky mluví.